

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

JEZERO SPÍCÍCH
ANDĚLŮ

Jezero spících andělů

*„The children buried in this cold black grave,
too young to be forgotten, too dead to be saved.“*

Altaria, The Lake

Postupoval pomalu klikatou lesní cestou a co pár minut ho ostřelovaly kapky padající ze stromů. Bylo po dešti, na listech se stále drželo dost vody na důkladné promočení jakéhokoli člověka. Měl na sobě sice cestovní plášť s kápí, ale každé namočení znamenalo pozdější potřebu ohně a tedy spotřebu energie navíc.

Mezi kmeny se zablesklo něco světlého. Přes větve ani nepoznal, jaká část dne vlastně je, ale nastupující hlad a jeho vnitřní hodiny říkaly, že se blíží večer.

Cesta se začala svažovat a Telminger sestupoval do údolí. Napadlo ho, že v takových končinách bývají zastrčené vesničky či osady. Ty znamenaly civilizaci. Když s jiskrou nadšení přidal do kroku, uklouzl na kameni a současně se jílcem krátkého meče zarazil o větev. Jen reflexem zachytil jiný výběžek stromu a vyhnul se pádu.

Seškrábl z jezdecké boty kluzké listy a pokračoval v cestě.

Po pár zatačkách stromy opravdu lehce prořídly a Telminger spatřil několik chalup. Z pár komínů se kouřilo. To bylo dobré znamení.

Přišel na náměstí, kde se setkal jen s několika zvědavými pohledy. Protože na sobě měl stále kápí, viděl jen přes sebe, takže jich klidně mohlo být víc.

Rozhlédl se po domech a padl pohledem na něco, co vypadalo jako hostinec. Aspoň podle velikosti i halasu, který odtud vycházel. Když vstoupil, setrval pár vteřin na prahu a pozoroval okolí. Ale byla tu klasická směska jako v každé jiné hospodě, nic nebezpečného. Rozhodně ne na první pohled.

Když se posadil se ke stolu, z davu amorfních siluet se za moment vyloupila plnoštíhlá hostinská. Objednal si pivo a chléb, pak ještě

ukázal na ohniště s otáčejícím se masem, hostinská s úsměvem přikývla.

Vzápětí mu na dřevěném tácu vše přinesla a odehrálo se obvyklé kolečko zjišťovací konverzace.

„Pán je zdaleka?“

Telminger pokrčil rameny: „Byl jsem vyslán do Mournu, ale asi jsem někde špatně odbočil. Tenhle les mi byl doporučen jako zkratka.“

Hostinská s pochopením přikývla: „To se stává. Oni vám neřekli o rozcestí, co? Právě ta cesta, která vypadá, že vede zpátky, se za chvíli stáčí kolem skály a vede pak dopředu,“ mávla rukou, „nejste první ani poslední. Můžete tu přenocovat a ráno se vydat na cestu. Za vesnicí je kus lesa, tím projdete a dorazíte k jezeru. Vedle něj je stráň, po které se dá vyšplhat nahoru. A nad ní se napojíte na tu cestu.“

Telminger přikývl: „Děkuji za radu, to se hodí...“ zakuckal se. Zaskočil mu kus masa v hrdle. Hostinská zachovala duchapřítomnost a silně ho udeřila do zad. Když slyšela pravidelný dech a odkašlávání, nabídla mu trochu vody, což bojomág s povděkem přijal.

Nesnědl ani pár soust a přistál před ním dřevěný kalich s čirou tekutinou, jejíž hladina se leskla ve světle loučí.

S nadšením naklonil pohár k ústům, ale pak se zarazil. Poválel vodu v ústech, ale spolkl ji s lehkým odporem. Nechutnala zle. Upřímně, nechutnala skoro nijak. Pil velmi dlouho skoro jen vodu a poznal už desítky příchutí. Z řek i jezer různých oblastí celé dimenze. Ale takhle voda, ta chutnala...prázdně. Jako by se z ní vytratil všechn život, jako by v ní nebylo vůbec nic, co by mělo člověka osvěžit a zahnat žízeň.

Odsunul kalich stranou zrovna v momentě, kdy ho opět mýjela hostinská. Jejich pohled padl na zlomek vteřiny na pohár a pak se jejich oči setkaly. Možná se mu to zdálo, ale viděl v nich jakousi nevoli.

Dojedl večeri a zeptal se na baru na nocleh. Poslali ho do patra a vybrali od něj pár mincí dopředu. Pokoj byl jednoduchý, za pootevřeným oknem byl slyšet halas vesnice, která si ještě nějakou

dobu bude užívat večerní život, než se její obyvatelé vydají na kutě. Když se převlékl, trochu umyl a s hlavou na polštáři upíral oči do stropu, uvědomil si divnou věc.

Možná to byl jen jeho osobní dojem způsobený hojným cestováním, ale měl pocit, že všechny zvuky, které sem šly zvenku, se opakují v jakémsi málo patrném a přesto přítomném vzorci. Jako kdyby někdo zaznamenal konverzaci a asi po hodině ji pustil znova. Znělo to naprosto přirozeně, pokud jste neposlouchali moc dlouho na jednom místě, ale když jste se delší dobu soustředili právě na jeden bod, nemohli jste se ubránit dojmu opakování.

Zaplašil tuto myšlenku někam do pozadí a zanedlouho spokojeně usnul.

Procitl před svítáním, oblékl se a ulevil si na dvorku.

Protože se nechtěl zbytečně vypravovat do neznáma, rozhodl se, že doporučenou stezku ještě blíže prozkoumá, než se po ní vydá.

Když vycházel z hostince, vesnice se zvolna probouzela. Potkal několik osob v pláštích a kutnách, které se vydávaly za prvním denním posláním, ale nevěnovaly mu pozornost. Je otázkou, jestli si ho vůbec všimli a jestli vnímali, že je tu cizinec. Telminger obecně vzato vypadal dost nenápadně a oblečením zapadal prakticky do jakéhokoli města. Jako bojomágovi na volné noze se mu trocha nenápadnosti často hodila.

Prošel vsí i mezi těmi několika stromy a už ho spatřil. *Jezero*. Stromy po pár desítkách metrů končily a Telminger vyšel na travnatou planinu, na kterou těsně navazovala vodní plocha.

Nebylo rozlohou nijak závratné, spíše podlouhlé a připomínalo trochu stopu, kterou na stole zanechá zručně vylitý korbek piva. Tohle ovšem nemělo bílou pěnu, ale nehybnou hladinu jako deska skla, kterou někdo položil na zem.

Došel až na jeho kraj a rozhlédl se. Bylo tu naprosté ticho, neslyšel ani zpěv ptáků, ani žbluňkání žab nebo občasnou rybu, která by nad hladinou lapla po hmyzu. Nakonec i ten hmyz tu nějak chyběl. Dál se tím nezabýval a pátral očima po pěšině. Prudký sráz zarostlý kořeny, křovinami a zkroucenými stromy se nedal přehlédnout.

Když udělal několik kroků od hladiny jezera, zarazil se. Nic ho nebolělo, nic ho nepálilo, nikde nebylo jakékoli přímé ohrožení, ale jeho instinkt mu okamžitě sdělil, že tady je něco špatně. Udělal několik dalších kroků a pocit lehké stísněnosti pominul, jako když vyjdete po dlouhé době z vlhké úzké jeskyně na širokou pláň zalitou sluncem.

Otočil se k hladině a několik minut ji zaujatě pozoroval. Ani se nehla. Tasil svůj meč, napřáhl ho směrem k jezeru a otočil se kolem dokola. Nakreslil tak do vzduchu stříbrnou linku tenkou jako drátek, která v kruhu putovala s jeho tělem. Byla to základní detekce skryté magie. Účinná, dlouhodobá, pro cizího pozorovatele prakticky neviditelná, ale pro plný efekt potřebovala nějaký čas na sběr informací a vjemů. Meč vrátil do pochvy a pokračoval k zarostlé stráni.

Stromy byly zkroucené, ale překvapivě pevné. Nebyl problém se jich zachytit a celkem pohodlně šplhat do svahu. Mnohem namáhavější byl sklon terénu, protože tohle byl opravdu krpál.

Po několika desítkách kroků si Telmineger uvědomil, že pod podrážkami bot cítí vibrace. Jakoby kopec vrněl.

Ještě nějakou dobu se drápal do svahu, až skutečně stanul na široké lesní cestě. *Dobry, tak v tomhle nekecali.* Otočil se a sedl si na okraj cesty.

Musel uznat, že výhled je tady perfektní. Dostal se vlastně docela vysoko, ale pořád viděl sklovitou hladinu jezera hluboko pod sebou a na druhé straně chatičky vesnice, v jejímž hostinci byl ubytován. Takhle shora to byl naprosto malebný pohled. Přesně takové prostředí, kam by se chtěl člověk uchýlit na stará kolena a nechat problémy velkého světa za sebou.

Zaplašil romantické snění a vydal se opatrně zpátky. Svah byl strmý a rozsekat se cestou dolů na kořenech bylo to poslední, co potřeboval.

Na travnaté loučce neodolal a šel se ještě jednou podívat na tu nehybnou hladinu. Sebral ze země kamínek a hodil ho do vody. Viděl vlnky, ale neslyšel skoro žádný zvuk. Opravdu to působilo, jako by voda všechno pohlcovala. Dřepł si a podíval se na jezero zblízka.

Tehdy si všiml, že jeho tenká detekční linie změnila barvu z kovově stříbrné na čistě černou a teď to z jeho pohledu vypadalo, že lesklá hladina vody je protnutá tenkou linií čisté tmy.

Něco tady bylo přítomno. Něco nenápadného, něco vrostlého do prostředí a něco, co tu bylo už hodně, hodně dlouho a skoro se neprojevovalo. Ale něco tu bylo a Telminger se rozhodl, že tomu aspoň zkusí přijít na kloub. Bylo celkem jedno, kdy se v Mournu objeví, klidně tady může pár dní zůstat.

„Vy jste tady pořád?“ zeptala se s úsměvem hostinská, když si Telminger objednal něco malého k jídlu. Snídani propásl a na oběd bylo ještě brzo. „Něco vás zdrželo? Našel jste tu cestu, co jsem vám říkala?“

Telminger přikývl a přijal chléb s máslem a čerstvým medem: „Ano ano, cestu jsem našel a z vrcholku toho svahu je krásný výhled na jezero.“

Při zmínce o jezeře se hostinská téměř zasnila: „Ano, naše jezero je krásné a tiché.“

„Možná až příliš tiché, mám pocit, že tam není slyšet vůbec nic.“ odušil Telminger a hostinská jen něco zamumlala. „Mimochodem, všimla jste si, že v tom prudkém svahu něco hučí? Jako by tam tekla nějaká podzemní řeka nebo něco. Úplně mi to brnělo pod botama.“

Hostinská se na něj podívala a její oči byly naprosto chladné: „To je vyloučeno, nic takového tam není, to jezero je jediná voda, která tu kolem je. Bereme z něj pravidelně vodu, tak to musíme vědět.“

Její reakce Telmingera zarazila, ale než stihl jakkoli reagovat, byla s tácem na druhé straně lokálu a sbírala tam misku a krajíce chleba.

Zase ten pocit, jako by bylo něco špatně a on nevěděl co. Měl dojem, že se pořád kolem něčeho pohybuje, že na něco naráží, a když se vydá určitým směrem, to něco se brání. Protože tohle nebyla normální rozmluva.

Když stoupal do patra, padl mu zrak na korbek s vodou stojící na baru a vzpomněl si, jakou prázdnou chuť měla voda, kterou si dával včera k večeři. *Chutná i z jezera stejně, nebo se s ní mezitím něco děje?*

V pokoji rozbalil své tlumoky a pátral po něčem, co by se mu hodilo. Bohužel si s sebou vzal pomůcky pro zcela jiný druh ohrožení a teď mu byly k ničemu. Bude si muset vystačit s vlastní magií a mečem.

Vydal se opět k jezeru.

Bylo stejně tiché jako předtím. Několikrát si zase zkusil přejít sem a tam a opět si toho všiml. K jezeru se šlo jednoduše, ale když se chtěl vzdálit, jako by byl okolní vzduch hustší a trochu mu v tom bránil. Nebylo to poznat, pokud se na to člověk opravdu nesoustředil delší dobu.

Opět se sehnul k hladině a dotkl se jí prstem. Než mu kůži zaplavil normální chlad vody, měl pocit, že ho něco kouslo. Jako když se ve tmě dotknete něčeho kovového a zamrazí vás. Trochu zaráchal ve vodě rukou, ale vyznělo to stejně tlumeně jako onen vhozený kamínek.

Nabral pár kapek vody do dlaně a smočil v ní jazyk.

Stejně prázdná jako včera večer. Opravdu, jako by v ní nebyl žádný život, jako by to ani nebyla voda, jen něco pustého, co se tváří jako tekutina a chutná po studeném kovu.

„Tak jak vám chutná?“ ozval se za ním zpěvavý hlas.

Telminger se otočil a spatřil mladou dívku s dřevěným vědrem, která přicházela směrem od vesnice.

„Chutná...zajímavě,“ Telminger marně hledal jiný výraz a nechtěl dívku vyplašit svými domněnkami. Potřeboval informace a musel tedy hrát podle místních pravidel.

Dívka se na něj usmála a ponořila vědro pod hladinu. Telminger jí nabídl svou pomoc, ale byl zdvořile, přesto rázně odmítnut s tím, že si poradí sama. Pokrčil rameny a dál sledoval sklovitou plochu, zatímco za ním utichalo šustění kroků.

Po pár minutách průzkumu mu došlo, že tady asi nic jiného nevymyslí a vrátil se do hostince. Když přecházel náves, zastavil se a jen tak pozoroval cvrkot kolem. Slyšel třískání kovu o kov, jak se kovář lopotil s několika pluhy a podkovami. Slyšel hlahol prodejců a občasný ženský smích, když s nimi chlapi laškovali.

Pak si uvědomil, že tady něco chybí. Rozhlížel se kolem sebe, ale v té mozaice něco scházelo...

Děti...

Jeho oči se rozšířily naprosto jasným poznáním a zděšením zároveň. Několikrát prošel celou vesnicí, ale jeho prvotní dojem byl správný. Nikde žádné dětské švitoření, žádné prohánějící se malé postavičky, které hrály mezi dospělými svoje hry a vesele štěbetaly. Nikde žádné světlé lokny, které by doplňovaly růžovou tvářičku s modrýma očima.

Ve vesnici byli pouze dospělí, starci a odrostlí, ale ani jeden capart.

Co se tady sakra děje? zeptal se v duchu sám sebe a jeho odhodlání přijít podivnému místu na kloub ještě zesílilo.

Jen co se otočil, vrazil do prsou někomu hodně statnému.

„Dávejte sakra pozor!“ ozval se nevrlý hlas a Telminger se musel trochu zaklonit, aby spatřil celou tvář s mohutnými kníry, nad kterými k němu shlížely nepřijemné oči člověka, který není zvyklý na odpor.

Ustoupil a kývl na omluvu. Hromotluk něco zabrblal a pokračoval v cestě.

Jak se klidným krokem vracel do hostince, narazil do někoho ještě čtyřikrát. Nikdo do něj nestrčil úmyslně, ale měl pocit, že těch lidí v nevhodných drahách pohybu najednou nějak přibýlo. Normálně mu nedělal problém i komplikovaný pohyb v davu, ale tady jen se vyhnul jednomu, už strčil do dalšího.

Dokráčel do hospody a mnul si rameno, které bylo trefeno jedním polínkem a dvěma jinými rameny a jeho pohled se opět setkal s očima hostinské, která ho pro změnu probodla tím chladným pohledem.

Vtom se zarazil. Něco ho napadlo. Otočil se na podpatku a přišel k baru.

„Co byste rád?“ zeptala se odměřeně. Původní nadšení ze zákazníka bylo dávno fuč.

„Máte trochu vody?“ zeptal se s úsměvem.

Její tvář přešla plynule z chladné masky do úsměvu téměř zářného: „Ale určitě, není problém.“ Vzala z police korbel a nabrala

mu ze sudu. Postavila korbek na bar a usmála se. „To je na účet podniku.“ dodala.

Čekal vstřícnost, nicméně tohle potvrdilo jeho obavy i domněnky a cokoli se tu dělo, teď se to trochu prozradilo.

Dodal si odvahy a pořádně si loknul.

Svět se na pár momentů zastavil. Telminger ucítil jakousi tichou vrstvou pod realitou, jako kdyby se díval na okolí skrze kus čirého ledu. A na pár vteřin ucítil všechny lidi ve vesnici, stejně jako oni ucítili podle všeho jeho. Nad nimi svítilo jezero jako ornament masy, jako vládce skupiny, který nic nedělá sám, ale pracuje skrze ty, kteří z něj berou tekutinu, která má dávat život.

Dopil korbek a vyrazil opět ven.

Během svižné cesty skrze vesnici se lidem moc do očí nedíval a podle očekávání do nikoho nevrazil. Pokud se setkal s něčím pohledem, viděl v něm jakési tiché přijetí. Jako by udělal něco, čím se stal trochu víc jedním z nich. Bylo to něco, co potěší každého člověka. Soustředil se na to, že je teď členem skupiny a systematicky zaháněl všechny myšlenky na to, že jezero je špatné, aby to okolí nevyčítalo. Jeho vnitřní disciplína našťěstí nezklamala.

Tušil už, co se tady děje, ale o to více byl sledován.

Došel k jezeru beze jména a aspoň si namočil ruku až po loket. Třeba to posílí vypitou vodu a bude účinkovat na případné setkání s lidmi ze vsi.

Pak si všiml, že na protější straně na malém pahorku je jakási chatrč. Trochu ho to zarazilo, ale shora asi nebyla vidět vůbec a tady ho moc nenapadlo dívat se nahoru. *Snad to půjde obejít po straně.*

Šlo. Bylo to sice trochu brodění v rákosí, ale dostal se na druhý břeh a chaloupku, nebo spíš chýš, měl jak na dlani. Teprve zblízka si všiml, že je ohořelá. Muselo to být už před časem, protože ve vzduchu nebylo nic cítit. Nebo jezero nasávalo i pachy.

Jestli měly dveře někdy kliku nebo západku, byla dávno pryč. S vrznutím otevřel a nahlédl do malé světničky.

Pozůstatky stolu, nízkého lůžka a pár poliček na stěně. Opravdu chatrč tak maximálně pro osamělého rybáře, který je stejně většinu času u vody a sem jde jen na noc, když si chce odpočinout a udělat si

jídlo. Dokonce i důlek na ohniště tu zůstal, ale kameny byly fuč. Pak si Telminger všiml, že z hlíny něco vyčuhuje.

Sklonil se a nahmatal kousek kůže. Nejdříve se bál za ni zabrat, ale kupodivu vypadala, že je v dobrém stavu. Zatáhl za ní a země kolem toho kousku začala praskat. Zabral trochu víc a vytáhl...svazek listů v koženém obalu. *Zakopaný deník? Co se tady sakra stalo?*

Rozhlédl se a vstal. Vykoukl ze dveří a namířeným mečem vyslal na cestičku k chatrči několik detekčních run. Kdyby někde přiběhl, bude mít aspoň pár vteřin k dobru.

Pak si sedl na pozůstatky lůžka a pustil se do zkoumání nálezu v koženém pouzdře.

Byl to opravdu deník, nebo spíš zápisy o pátrání. Ten, kdo tu žil, se jezerem podle všeho zabýval. Telminger procházel stránku za stránkou. Pisatel byl chytrý. Chtěl, aby jeho zápisky někdo našel v případě jeho smrti nebo zmizení, takže většina poznámek byla formou nákresů, písma tolik nebylo.

V tom jezeře něco bylo. Pohřbené pod hladinou a tiše spící nebo mrtvé. Lidé z osady brali vodu jen z jezera a ono je díky tomu nějak ovládalo. Voda byla jako droga. Neplodila život, ale vysávala ho a způsobovala poslušnost obyvatel, kteří byli svým způsobem zombie.

A pokud někdo projevil jen trochu nepřátelský úmysl nebo odmítl vodu, jezero se různými způsoby vzbouřilo a bránilo nebo útočilo. Bylo vlastně parazitem. *Musím se podívat pod hladinu.*

Deník vrátil pod zem, aby ho u něj nikdo nenašel. Věděl už dost. Opustil chatrč a vypravil se podél jezera tam, kde bylo širší a kulatější. Tam by mělo být také hlubší. Odložil si v rákosí a nechal si pouze meč a spodky. Trocha oceli s diamitovým prachem se může vždycky hodit.

Stál na prahu nepřírozně klidné hladiny a zkoušel nohou teplotu. *No nic, jiné cesty asi není.*

Vstoupil do vody a vlnky, které způsobil, zanikaly velmi brzy. Pak se potopil...a tam je spatřil.

Na dně jezera ležela bílá těla. Spíše tělíčka. Nebyla to miminka po narození, ale děti ve věku čtyř až šesti let. V bílých rubáscích, s kamennou tváří a rukama sepjatýma na hrudi jako faraoni.

Telminger udělal několik temp a ponořil se hlouběji. Prostředí na něj nijak nereagovalo. Zatím. Když změnil pozici, všiml si, že dno vytváří tunel. Vypadalo to jako chřtán. Zužoval se a ubíhal někam do tmy.

Protože mu docházel vzduch, vynořil se a bleskově rozhlédl. Zatím nikde nikdo, ale tušil, že to nebude trvat věčně. Všudypřítomnost vody navíc způsobilo, že se mu začalo chtít močit.

Doplaval na břeh, vystoupil trochu po rákosí a ulevil si na sušší půdě, kde udržel rovnováhu. Vtom mu přišlo, jako by se trochu setmělo a z okolí se vytratila barva. A cítil, že se někdo blíží.

Pak mu to došlo. Čím více tady pil a ulevoval si, tím víc jeho tělo obsahovalo jen vodu z jezera. Takže pokud tu bude moc dlouho, může skončit plně v jeho moci bez ohledu na své schopnosti.

Na pár chvil pocítil dokonce nutkání vyrazit blížícímu se davu naproti a obejmout je. Ale už si prošel dost velkým počtem magických ohrožení a měl slušnou disciplínu. Což nic neměnilo na tom, že byl skoro nahý na nepřátelském území a obklopen osobami, jejichž postoj závisel na tom, jestli se bude chovat uctivě k vodě, kterou pijou. *Debilní situace*, blesklo mu hlavou. *Musím najít jiný zdroj.*

Pak uslyšel kroky. Z lesa pomalu vycházeli vesničané. Dívali se jeho směrem, ale asi ho nevnímali. Na tu vzdálenost to nebylo poznat. Tak jako tak se blížili k jezeru. Někteří jen s vědry nabrali vodu, jiní se ale vydali podél břehu. Nebylo znát, jestli jsou tu kvůli němu, nebo by přišli tak jako tak. Nehodlal ale nic riskovat, posbíral svoje věci a schoval se mezi stromy a křovím.

Vesničané se postupně rozestavěli kolem celého jezera. Někteří stáli ve vodě, ale to jim podle všeho nevadilo.

Mezi postavami se zablesklo něco bílého. Telminger zavřel oči a několik momentů se soustředil. Jeho zrak se odpoutal od těla a on tak viděl všechno zblízka.

Po lesní cestě přicházela mladá maminka a držela za ruku holčičku s kaštanovými vlasy a sklopeným pohledem. Ani jedna z nich neprojevovala jakoukoli emoci. Obě byly plně v moci jezera.

Telminger odolal krátkému pokušení vběhnout mezi tuhle smečku a bránit mladý život svým mečem. Pořád ale nevěděl, proti čemu stojí. Zápisky vysvětlovaly, jak to asi funguje, ale ne co všechno voda s lidmi dělá. Ano, i kdyby ho zabili, on sám se asi *vrátí*, ale pak už ho tady poznají.

Holčička vstoupila do vody, její matka jí pustila a sama se postavila na břeh.

Dítě postupovalo mělkou vodou, která se jí málokdy dostala výše než do pasu. Celkem bez obtíží došla až k hlavnímu jezeru a začala se nořit. Naprosto bez hlesu sešla pod hladinu, jako by sestupovala po schodech. Ani nezavřela oči a ani se neobjevily bublinky jejího dechu.

Vesničané ještě nějakou dobu pozorovali hladinu, opět nehybnou jako sklo. Pak se beze slova začali vracet do osady.

Bojomág počkal, až se okolí vylidní, nechal si opět akorát meč na zádech a zase se ponořil.

Prostor pod hladinou lehce světélkoval, jako by tu sem tam hořela svíce. Nebylo to nic moc, ale na orientaci to stačilo.

Ale ať dělal, co chtěl, holčičku nenašel. Přestože ji viděl jen před několika minutami, všechny malé holčičky vypadaly tady dole úplně stejně.

Podivná světýlka osvětlovala trochu i ten tunel, kterého si dříve všiml, Telminger se natočil hlavou jeho směrem a na moment se vynořil.

Před sebou viděl svah, po kterém ráno šplhal na cestu. *Takže pokud drží směr, tak vede k tomu hučení. No za zkoušku nic nedám.* Sáh si na jílec meče a chvíli se soustředil. Kolem jeho hlavy se objevila lehká mlha, která se začala usazovat, až vytvořila jakousi kouli. Až mu dojde dech, může se z ní občas nadechnout. Nebylo to plnohodnotné vodní dýchání, ale ve spěchu to nejlepší, které zvládl.

Pak se zase potopil a vyrazil do tmy.

Byl to nakonec vlastně jen takový oblouk, který se lehce svažoval a pak stoupal nahoru. Telminger se nechal vynést a vynořil se někde v chladné tmě. Neviděl sice ani na krok, ale slyšel jasné hučení proudící vody. Trochu kolem sebe zašátral a nahmatal kus proudem omlété skály.

Tasil meč a několikrát s ním mávl, až se čepel rozsvítila matným bílým světlem.

Tak přece voda. uvědomil si okamžitě. Těsně vedle jezírka bylo další kamenné koryto, kterým proudila řeka, nebo spíše mohutnější potok. Vyvěral ze skály a po pár metrech se do ní zase vracel. Byla to taková uzavřená křížovatka dvou vodních zdrojů. Telminger si uvědomil, že jedna část tohohle podzemního toku musí být přímo nad výběžkem jezera.

Kdyby se to povedlo napojit, možná by to narušilo její. Kdyby se to jezero naředilo ... díky tomuto myšlenkovému pochodu si uvědomil jinou věc. Přehoupl se přes okraj bazénku a ponořil se do svižného proudu. Byl sice ledový, ale Telminger se nezapomněl důkladně napít.

Pak udělal v ledové vodě několik dalších kroků a zkoumal rukama místo, které bylo podle jeho odhadu přímo nad jezerem. Byla to hladká stěna a nemohla být moc silná. *Mít trochu času a pořádné kladivo, dalo by se to normálně rozmlátit.* Ale kameni nerozuměl a bylo možné, že by to nadělalo mnohem větší paseku. Posunul ruce ještě kousek dál a díky tomu, že byl trochu zarážkou v proudu, několik vln tekoucí vody přepadlo do nehybného bazénku.

Telminger ukončil svou inspekci terénu a přeskočil zpátky.

Nehybná vody byla kupodivu teplejší. Obnovil svou mlžnou dýchací helmu a vydal se zpátky.

Když vyplaval uprostřed jezera, hořely kolem něj pochodně. Všude na břehu byli lidé z osady a dívali se na něj. Vynořil se uprostřed kruhu, protože stáli i tam, kde voda nebyla tak hluboká.

„Vy jste si pane myslel, že se před námi schováte?“ zeptala se mladá žena, kterou dopoledne viděl se džberem u vody.

„Jezero nám řeklo, že se tu potulujete,“ řekl nějaký muž, podle siluety asi ten hromotluk, se kterým se tuhle srazil.

„Tohle jezero je zlo. Copak to nevidíte? Obětujete mu vaše děti, pijete vodu jen z něj a nemůžete s tím přestat, je to jako droga. Vy snad ani nežijete,“ zařval Telminger a cítil přicházející paniku.

„Ale naopak,“ ozval se pobavený hlas.

Pochodně ozářily vousatého muže v kutně, který se jen vědoucně usmál.

„My právě žijeme. Bez nemocí, bez zlomených nohou, bez bolestí a chorob, které sužují okolní města na Tamaralu. Uchýlili jsme se sem do lesa právě proto, že sem nikdo nezabloudí po celé roky. A těch několik poutníků pošleme na správnou cestu.“

„Nebo se taky napijou téhle mrtvé vody a zůstanou tu,“ odsekl Telminger.

Muž kývl hlavou: „I takové případy se staly, ale bylo jich jen několik. Žijeme tu spokojeně už několik generací.“

„Ale já jsem ve vesnici žádné děti neviděl. Jen dneska tuhle malou holčičku, která se ponořila.“

„A to, že jste tu zrovna v jeden den a jednu hodinu neviděl žádné děti, to něco znamená?“

Telminger chtěl něco namítnout, ale starcova otázka byla naprosto logická.

Že bych si to celé špatně vyložil? Že by to jezero akorát léčilo a udržovalo je při životě bez obtíží?

„Ale co ta těla na dně? Viděl jsem tam určitě deset dětských těl. Spí nebo jsou mrtvé?“

Starec pokrčil rameny: „To se přesně neví, ale jezero si o ně řeklo. A naše ženy jsou dost plodné na to, abychom jednou za čas mohly nějaké dítě na nějakou dobu postrádat.“

„Takže nejsou mrtvé? Jezero s nimi něco dělá?“

„To přesně nevíme, ale my té vodě na rozdíl od vás věříme. Děti v ní stráví nějaký čas a pak se k nám vrátí. Netrpí běžnými nemocemi, mají pevnější kosti a obecně mi přijdou tak nějak silnější a odolnější. Tak se k nám přidejte a nechte problémy tohoto světa stranou.“ Vousatý muž natáhl s úsměvem ruku Telmingerovým směrem.

„Možná vás to, pane, překvapí, ale já takhle žít nechci. To, co říkáte, dává možná smysl, ale mě čekají také jinde.“

Vousatý muž si dlouze povzdechl: „V tom případě nám nedáváte bohužel jinou možnost, než se vás zbavit. Asi budete přísahat, že tady o tom místě nikomu neřeknete, ale upřímně, kdo vám to má věřit, že?“

Bojomág se opět nadechl a než kdokoli cokoli udělal, zmizel pod hladinou. Sice to neviděl, ale pár lidí se vrhlo za ním.

Telminger uháněl tunelem a za ním se vyrojily vzduchové bublinky od čtyř statných chlapů.

Vynořil se v bazénku, který už nebyl tak nehybný jako předtím a okamžitě si přešel do druhého proudu. Za ním se vynořilo několik rukou. Pak čtyři hlavy najednou jak kuželky. Chlapi se na chvíli zarazili, protože nic neviděli a neznali terén.

Telminger rozsvítil meč ne proto, že na sebe chtěl upozornit, ale protože se zrakem na tom byl stejně. Hlavy se k němu stočily a viděl čtyři páry naprosto nenávidných očí. Chlapi neměli zbraně, ale dohromady by s ním neměli nejmenší problém.

Jakmile ho zahlédli, vrhli se za ním jako smečka vlků na lovu.

Jen co vstoupili do tekoucí vody, stalo se postupně několik věcí.

Za prvé dva z nich ztratili na vodou vyhlazeném dně rovnováhu a švihli sebou. I zbytek výsadku měl co dělat, aby se udržel.

Ledová voda podzemního potoka se tříštila o jejich těla a vyrušovala vládu jezera. Díky tomu se po sobě občas podívali stylem *Co tady k čertu dělám a kde to vlastně jsem?*

Telminger se brodil dál a dál ledovým korytem směrem ke stěně. Vydali se za ním, ale z jejich pohybu se ztrácela jistota. Jakoby chvilkami nevěděli, proč ho vlastně prohánějí.

Jeden z nich ztratil balanc, a jak šmátral kolem sebe, zachytil se kamenného výčnělku, který se pod jeho vahou ulomil. Použil ho jako hůl a opět postupoval za Telmingerem. Ten odhadoval své šance.

Jestli ho ten chlap šikovně majzne, bude to problém. Meč proti kameni, nic moc. Ale praštit tím šutrem šikovně do té stěny...

Chlap s kamenem v ruce došel k Telmingerovi a začal se ohánět, i když něco z toho patřilo spíše jeho snaze udržet se na nohou. Pak se kus skály trefil plnou silou do můstku pod nohama pěti zápasících mužů a ozvalo se puknutí, které naplnilo celý prostor.

Jestli byli předtím trochu zmateni díky odlivu jezerní moci, teď to byla čistá panika. Jakoby procitli po hodně dlouhém flámu někde úplně jinde, než usnuli. Možná ani nevěděli, kdo a kde původně byli. Čertví, co všechno to jezero s lidskou myslí dělalo.

Další praskot, jako když se trhá země.

Přesně tak to bylo...

Telminger ucítil pod nohama praskliny v kameni. Ztratil rovnováhu a padl zády do vody. Na něco narazil a to něco ho prudce hodilo proti jeho pronásledovatelům.

Okolí se stalo vírem vody, praskání kamene a dunění. Pak se kámen a voda setkaly a udeřily do hladké stěny.

Hučení bylo slyšet i venku, ale kruh vesničanů mu nevěnoval pozornost a dál hleděl tiše na hladinu, dokud jim nad hlavami nepukla skála a řeka nezačala jako půvabný vodopád proudit do jejich jezera. Každému se ještě dostalo celkem vydatné spršky. Pánové spadli do jezera jako při hromadném seskoku. Otřesení a zmatení.

Svívalo.

Voda v jezeře trochu stoupla, ale ne tak, aby zaplavila vesnici. Osadníci se probouzeli jako z podivného snu a jakmile se smíchala jezerní a říční voda, začal se do oblasti po drobných krocích vracet i život.

Ptáci štěbetali a vodoměrky a další vodní havěť dělali na jezerní hladině cestičky z vlnek.

Bylo na Telmingerovi, aby jim osvětlil jejich situaci, nebo aspoň jeho verzi, jak jí během onoho jednoho dne stihl pochopit.

Společně s kovářem, pekařem a hostinským uvolnili tunel v jeskyni, takže voda plynula oběma směry a toky se ustálily. Ale krásný vodopád prosvětlený denním sluncem nad jezerem zůstal a vytvořil nádherné malebné zákoutí, ve kterém se začalo skoro ihned cachtat několik mladíků i slečen.

A když začal Telminger šplhat do svahu, aby se napojil na původně plánovanou lesní cestu, naskytl se mu krásný pohled.

Pohled na malé andílky, kteří se probudili a malátně se vraceli ke svým rodičům. Zatím děti vypadaly stále jako přízraky, ale i do jejich tváří se po kouskách vrátí barva života.